

France Bevk

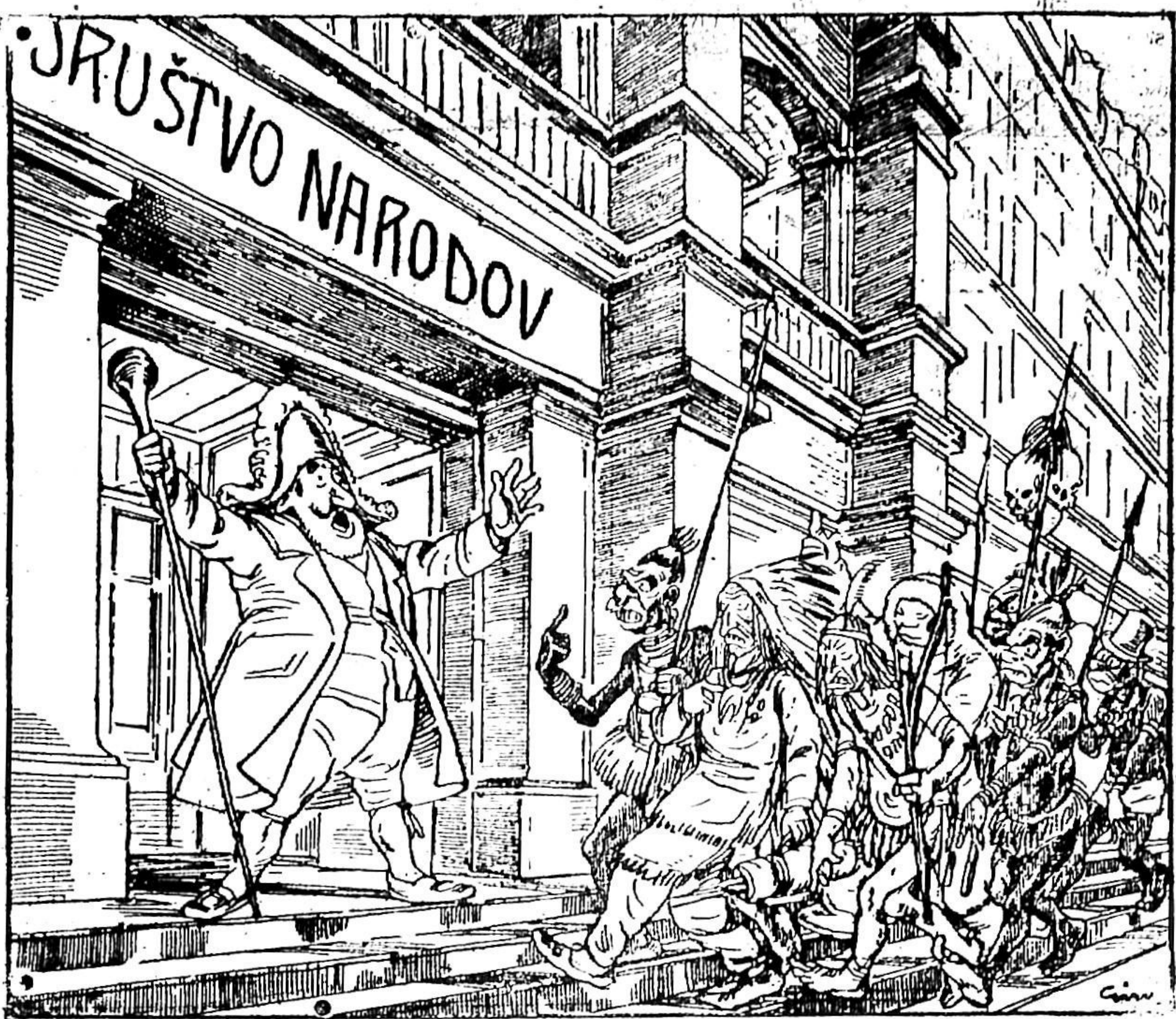

ČEVIKE NA PAPICI.

Izjaja vsak četrtak. (Esce ogni giovedì) - Uredništvo in upravljanje v Gorici, Via C. Favelli 9. - Tiska Narodna Tiskarna. - Izdaj. in ogd. ured. FRANCE BEVK
Cena oglasa: 1 milim. visočine v širini enega stolpa L. .80, za trgovske reklame, bančna obvestila poslana, vabila, naznanila, itd. vsaka vrsta L. 1.-
Celoletna naročnina L. 15.-. Za inozemstvo L. 22.50

Leta V. GORICA, četrtek dne 25. marca 1926 - GORIZIA, giovedì il 25. marzo 1926. št. 12.

Da bo društvo narodov popolno.

og vas živi, brajle dragi,
endar enkrat ste prišli,
a bo društvo res popolno,
nam podvizajte se vi.

Nemci so hoteli priti
in zasedli kateri stol,
a so to barbari pravi,
vi kulturni ste vse bolj.

Vsak en sedež zdaj dobite,
vsak imel zdaj svoj bo glas,
to koncert bo; mi piščalke,
vi boste igrali bas.

Nič ne dé, čeprav človeško
včasih vam meso diši,
da bo došči klanja, žrlev,
bomo poskrbeli mi ...

Gorica, dne 25. marca.

Cuk — jaz namreč — bi bil rad pisal svoji sovi eno velikonočno razglednico, da ne bo zamer. Tako namreč, da bi bilo na nji lepo zapisano: Vesela Velikonoča! Naslikano pa jagnje in če ne jagnje pa vsaj piščanec in če že pišče ne, pa vsaj piruh ali pa bršlje od vrbja, liste mucke namreč, ki ne mijavkajo in ljudi ne lovi-jo mli.

Grem po Gorici in vprašujem po velikonočnih razglednicah — slovenskih seveda. Pa povsod nakremžijo obraz in rečejo: »Ne smemo jih prodajati!«

»Kako da ne?« Jaz hočem namreč vsaki stvari do dna in se ne zadovoljim samo z eno besedo.

»Je prepovedano.«

Jaz pa imam Nemce zelo na piki. Boste rekli, kaj pa imate opravili s prepovedjo o razglednicah? Le počakajte! Jaz imam Nemce zelo na piki. Vsake stvari jih obdolžim in rečem: »Nemci so krivi.« Sve-lovne vojne, polopa Lusitanije, turške zmage nad Grki in polresa na Japonskem. »Hej, sem dejal zato, imajo že tudi tu Nemci svoje prste vmes. Niso jim dovolili vslopa v zvezo narodov, zato so jezni in so se znosili nad slovenskimi velikonočnimi razglednicami!«

Slavimo eno pasjo dlako, da je res lako. (Vmes bodi povedano, da s tem ne mislim na Feiglov roman istega imena, ki ga izda letos »Goriška Matica«).

Ker smo že pri Ženevi in Nemcih, bodi povedano, da je zveza narodov radi tega lahko srečna, da se ni prenašla in vzela Nemcev v svojo sredo, ker še davno niso dosegli listo stopnjo kulture kot razni afriški narodi (ki tudi reflektirajo na vslop v zvezo narodov upravičeno še pred Nemci), ker so Nemci v svelovni vojni nasprotnike pač pobijali ne pa — jedli.

Splošni položaj v društvu narodov pa vam itak pokaže naša naslovna slika.

Če izvzamemo Matteottijev proces, se zadnje čase ni nič posebno zgodilo, razen znamenitega govora nekega branilelja roparja Padalogasa v Guatemali, ki je dejal:

»Res je sicer, da je Padalogos ubil polnika, a da polnik ni mogel umreti od roparjevega udarca, je jasno radi tega, ker ropar po njegovi izpovedi od polnika ni zahteval življenja ampak denar. Ko mu je ropar vzel denar, bi bil lahko polnik naprej živel, če bi bil

hotel. Če pa je bil laka mevža, da je izdihnil na prvo zaušnico s kolom, mu sam Bog pomaga!«

To smo brali v »Gazeta de Guatemala« dne 10. I. m. Kdor ne verjame, naj si jo naroči ali pa izposodi pri

Cuku na palci.

Tekoči zrak.

»Cuj, stara, kaj sem pravkar bral. Zdaj se dobi celo tekoči zrak.«

»To pa je zopet nekaj za vas, dedce. Zdaj boste še zrak pili, mesto da bi ga dihali!«

Grešniki.

Moj Bog, vsi smo grešniki in še kako veliki. Tudi jaz sem grešnik, velik in nič ne lajim. Tu je hudo, strašno hudo — ampak saj smo vsi, saj nisem sam, kaj me bo strah. In ljudi posl se bliža že naposled koncu — ta dolgi, dolgi posl! Velika noč Irka na vrata — kdo ji ne bi odprl? Čeprav smo grešniki — toda listi velikonočni sladki jerbas nas tako zelo vzradostil! Srce je preželo od pričakovanja, želodec slisnjen od dolgega stradanja, usla pa lepo odprla in pripravljena na — lam. Čeprav smo grešniki, vseeno in vsi smo enaki.

Človeku je pa vendar hudo. Recimo, zadnjič sem bil profi kosilu na izprehodu. Pa vam sedi na klopi lam v zelenem gaju rejen gospod in otepa kos prebelega kruha. Velik kos! Mogoče je prigrizoval celo klobaso, gledal ga nisem natančno, ker to ni po manirah. Pogled, dva, pa veš, kakšen veter vleče. Pomislil sem in dognal, da je to na vsak način greh. Ne ravno veliko; kljub temu ne majhen, greh je,

pa je. Človek je lačen, hodi vse dopoldne in se sprehaja, tu pa ti sedi in je kruh in morebili še prigrizuje klobaso. Kar milo se mi stori, kaka so ljudje. Skomine začno grizti po ustih in skomine so greh. Kajpak! Če človek nima niti droblinice kruha ne denarja ima pa skomine, slo zelenih, greh so skomine in grešnik listi, ki jih je povzročil. Oh, greha?

Posebno v petkih so skomine greh, v postu še celo. Pred enim lednom sem se vračal s sprehoda — sprehajam se jako rad — in proli večerji je šlo. Premišlujem in štejem, koliko krompirjev bom dobil za večerjo, pa mi ravno ledaj puhne v nos sladki joj, presladki duh goljaža. Slal sem pred »Vinsko kapljico« in goljažev duh me je objemal in skoro bi zasanjal kar na cesh. Toda o pravem času sem se spomnil: Tepec, petek je danes, ti pa duhaš golaš. Fej!

Kako se da človek zapelja. Mar sem jaz kriv, da je petek in da diši goljaž tako na široko in sploh, da »Vinska kapljica« kuha na petek goljaž. Mar sem jaz kriv, da se

mi zbudijo skomine in ravno pred večerjo. Grešniki smo, sami grešniki. Golaž je grešnik in skomine in »Vinska kapljica« je grešnica, ki kuha v petek golaž in — oh, jeh, jaz sem grešnik, ki pohotujem in gojim skomine. Vsi smo grešniki, prav vsi...

Včasih ima pa človek smolo, prav pregrešno smolo. Tako sem predvečerajšnjim seveda spet na sprehodu — našel sredi polja neko belo teč. Ves vesel, da bom vendar že nekaj našel, zaigram listek svello teč in pogledam. Toda malone da ne omedlim! Ah, grehal bile so ženske lilače Fej, fej, dvakrat fej!

Vsaka stvar me razburi. Pred 14 dnevi so me operirali. Že misel na operacijo je strasna. Pa me je začelo skrbeti, notri seveda in nazadnje so me položili v posteljo. Moj Bog bolečin! In so še rekli, da me bodo odprli, živega odprli, rezali, žagali, šivali, škarjali, živega, pomislite. Grozno! Bilo mi je vroče in mraz, vse obenem. So dejali, da se mi je vžgal slepič ali slepo črevo — od kdaj črevesa vidijo? — in da je treba z njim proč, črevo proč, no. Milo sem jokal, prosil, kihal in ubil krožnik z juho — kako ne bi — a oni ne in ne. Kralikomalo: Grozno, strašno! Koliko greha se je storilo tedaj, moj usmiljeni Bog nebeščil!

No in so me rezali in mučvarili in sem en teden ležal lačen v bolnici. Nazadnje so slovesno naznanili, da me slepič ni mogel boleli, ker ga nihimel nisem. Križani greh, jaz brez slepega črevesa. Nak, to je pa že neodpušljiv greh. Prvič, ali morem kaj zato, če sem se že rodil brez njega, drugič pa, čemu so me potem lako mesarsko klali — joj, dobro da človek dosti prenese. Greh je, strašen greh, bolnica je grešna in slepič je grešen, ampak jaz, dragi moji, jaz sem mučenik, ne?

Saj sem drugače velika grešna duša. Upam, da bo mučeniška krona, pridobljena pri nožu in slepem črevesu oprala mojo drobno dušico. Samo včasih zarobantim preveč, skoraj bi rekel, da kol-nem — Bog nas varuj. Človek se pač hitro navadi. Saj vem, da ni prav, ampak jeza, la-la. — O Marička, sama črka — pa je greh tu. Ali: Slo zelenih! Ali: Tristo solncev — pa je kmalu greha — o!

Sploh: Grešniki smo vsi, pa prav vsil zdaj, ko je velika led-den in ko bo velika noč — zdaj bo že boljše. In snega ne bo več, — blata pač — mogoče tudi grešnikov ne bo več. Mene bo očistila bolniška kro-

pozem pa pozdravljeno velikonočni mi jerbas in šun-
 Pa tudi vam en vesel jer-
 bas in debele praznike, hude-
 hrena in mnogo pololčenih
 rihov!
 Vsem grešnikom in grešni-
 am za veliko noč grešnik
 Jaka Jokelj.

**Škarje in kosa
 ali trmasta žena.**

(Narodna).

Bila sta — mogoče sta še,
 e vem — mož in žena — oba
 oročeha, kakopak! Pa sta
 la nekda — v nedeljo popo-
 ne, mehda — na sprehod in
 la promenirala mltio poko-
 enega travnika.
 Pa pravi mož: »Glej, že je
 pokošen!«, naintreč travnik, je
 mislil.
 Ženo je pa ujedlo in da ne
 o zmeraj moževa obveljala,
 Irdovrano in odločno od-
 nila, da to ni res.
 »Travnik je poškarjan!« je
 ejala.
 »Beži, beži, pokošen je,
 e?« je ugovarjal soprog.
 »Pa ne, poškarjan je!« se je
 zila ona.
 On: »Pokošen je!«
 Ona: »Poškarjan!«
 On: »Pokošen!«
 Ona: »Poškarjan, poškar-
 in!«
 In tako sta šla naprej, na-

prej po zelenem in pokošenem
 in poškarjanem travniku. Mož
 je lrdil, da so ga pokosili, ona
 da so ga poškarjali. In sta
 prišla do položka, takega le-
 po žuborečega in veselo ska-
 kljajočega, pa sta se še ved-
 no prepirala.
 Ni odnehal on, ni jenjala
 ona.
 Ko je zagledal on nedolžno
 vodico, ga je popadla laka je-
 za, da je porinil ženo v vodo.
 »No, ali so ga poškarjali?«
 je radovoljno vprašal kopajo-
 čo se ženico.
 »Poškarjali so ga, poškar-
 jali!« je lovila sapo in je še
 s pršli zamigala in pokazala,
 kako so ga škarjali.
 »Te bo že minilo«, je zago-
 drnjaj mož in šel dalje. Ona je

vpila, mialala z rokami in o-
 pletala po vodi in kričala, da
 so ga škarjali in kosili, vse
 skupaj. Voda ji je silila v usta
 nos, povsod in sape ji je pri-
 manjkovalo in je vpila in va-
 bila na pomoč.
 »Na pomoč, na pomoč,
 travnik je pokošen, na po-
 moč!« Mili glas je privabil
 voznika, ki je ravno tedaj pe-
 ljal mimo po cesti. Bil je pre-
 pričan, da se je ženski zme-
 šalo, kajli čemu pomoč, če so
 pokosili ubogi travnik. Pa je
 menil, da jo bodo že drugi
 spravili v norišnico, kaj da bi
 on s leti in je šel naprej.
 Baba pa je vpila in vpila.
 Slednjic se je vrnil mož in ji je
 pomagal iz vode. Nalo sta se
 poboljala, da je travnik ven-

darle pokošen in v popolno
 spravo ji je moral obljubiti nov
 klobuk.
 O li Irmoglavost ženska lil

**Velikonočne
 razglednice**
 dobite najceneje
 v Narodni Knjarni
 v Gorici, Vla. Cerkveni
 št. 7.

Za jezo . . .

Čujte, ali res poroči vaš sin neko zelo ubogo deklico?
 »Res, toda samo radi tega, da jezi svoje upnike«.

ZMOTA

»Vi, nestančič! Kako ste se
 mogli predzrni in me poroči
 v parku poljubljati?«
 »Oprosite, gospodična, to je bila
 zmota. Mislil sem, da poljub-
 liam vašo najmlajšo gospo-
 dično sestrol.«

OTROŠKA

Mati: »Lojzka, teči hitro k
 mesarju in poglej, ali ima
 svinjske noge!«
 Lojzka uboga, se v kralkem
 vrne ter pove: »Mama, saj ni-
 sem mogla, ničesar videti, ker
 je imel skorje.«

NA POCITNICAH

Letovišcar: Nocoj sem ujel
 in ubil nad trideset stenice! —
 Gostilničar: Izvrstno! Veste
 kaj, oslanite še nekaj dni, da
 pobijete vse!

NA PLANINI

Tisoč metrov visoko me je
 še žrla bolha, ki sem jo nale-
 zel v koči. Zdaj pa je ne čutim
 več; morda ji je postalo ven-
 darle previsoko!

Dvorec na deželi.

(Dalje.)

Starec: A... A... a? Kaj šel Torej bom
 moral še bežati na vse zadnje?
 Janko: Joj, kaj se me bojite? Saj
 am ne bom nič napravil!
 Starec: Ah, kaj še, ampak ta pro-
 lefi hrup...
 Janko: ...koliko časa, da bo trajal?
 samo nekoliko mesecev, zato, ker se
 nislim vaditi vsak dan, od jutra do ve-
 čera!
 Starec: No, potem boš lahko bobnal
 a mojim pogrebom!
 Janko: O, zakaj pa ne! Čisto lahko
 am napravim to uslugo!
 Starec: Pojdi k vragu! Oh, za vse
 a svetu ne morem prenašati več tega
 pljenja! (Nervozen).
 Janko: Oh fiho, bolj potihoma, da
 as ne sliši narednik, je zelo hud, veste
 . tolče kot divjak! On pravi, da je vo-

jaška dolžnost prva stvar na svet!
 Starec: Veš kaj li svelujem? Bob-
 nanje je v resnici zelo slab poklic, ali bi
 ne bilo bolje, če bi ubežal?
 Janko: Da, če bi imel denar?
 Starec: Na tu imaš petdeset lir.
 Pojdi hitro!
 Janko: Petdeset lir! Oh krasno!
 Dragi gospod, takoj grem! Samo zato
 mi bo žal, če me ustrela, ne bom mogel
 iti za vašim pogrebom in bobnati!
 (Odide).
 Starec: No tudi tega sem se končno
 rešil! To bi bil hrup pred mojo hišo kol
 pred peklom! Se kadar je kak velik
 praznik, nočem na ceslo, da ne bi oglu-
 šil od hrupa in šumenja, kaj pa še, da bi
 mi cel dan tolkel pod oknom? Dobro, da
 znam uvideti stvari takoj naprej! Na
 vrtnu ne bi oslal noben pič več! Ali ni
 samo to dovoli? No, izleklo se je dobro!
 (Bere). Smejati se moram temu naredni-
 ku, ki ga je potrdil! Ali bo ostal z dolgim

nosom! (Bere). No končno sem vendar
 v miru! Zdi se mi, da bi bil danes vrag v
 moji hiši. Sem sicer potrošil nekoliko, a
 končno sem v miru in to je zaklad, ki se
 ne da preplačati. (Pije). In ti vrage pri-
 hajajo sem pij moje vino! Oh... kak-
 šen grd obraz se mi približuje! In kako
 kriči!...

IX. PRIZOR.

Janko kot narednik, Starec.
 Janko: Korpo di bakol... Tavžent
 namalanih! Kaj se to pravi, spravljati
 moje ljudi ob pokorščino? Ali ne veste,
 kaj vas čaka? Deset let, deset let teške
 ječe! Deset dolgih let boste sedeli! Sre-
 ča še, da sem ga prijel še v pravem ča-
 sul Vse je priznal! Vi ste mu dali petde-
 set lir, da bi zbežal.
 Starec: Ali — gospod!
 Janko: Takoj grem k polkovniku!
 Starec: Dragi gospod narednik!...
 Janko: Ali niste vedeli?
 Starec: Ah saj nisem mislil...

Opravičila štarišev.

»Prosim lepo oproščenja, velecenjena gospodična, da moja hčerka ni mogla spisati svoje naloge, ker smo se ravno danes vrnili z ženilovanjskega poletovanja.

S spošlovanjem

Gospa Brzelova.

»Ker ste moji hčerki Marički dala čisto po nedolžnem klofuto in to celo na glavo, vam vse to prepovedujem. Da se mi kaj takega več ne zgodi! Če že morate neprestano klofati, klofajte druge otroke, ne pa moje. Prav energično

Tone Cizara.

»Veleccenjeni gospod nadučitelj! Oprostite, da naš Janko ni mogel svetovne zgodovine izdelati, ker je moral pomagati obleči našo tetol

S spošlovanjem

gospod Frsk.

»Slavna gospodična! Ker imam šest otrok in veliko zaletko nogo, ni mogla moja Marička kupiti abecednika, jaz ne morem knjige iz sebe izvleči. Če bodo imeli gospodična tudi »vani« šest otrok, bodo že videli, kaj se to pravil

Z rešpektom

Mica Kovačeva.

»Veleccenjena gospodična! Ker si je naš France nogo preveč podaljšal, oprostite, ni mogel z vami na šolski izlet!

S spošlovanjem

Franca Franckova.

PONESREČENI STAVKI.

»... Kolumb je stal na zadnjici, dokler ni dežele odkril...«

(Odkrilje Amerike.)

»... Deklica iz dežele ima lepo; ona lahko svoj posel opravlja v prosli naravi; velikomestna gospodična pa mora zalo se posluževati avtomobila ali pa električne železnice...«

(O ljubijeni ženski poklica.)

»... Poleg ribnika sedi dekla in molze kravo, v vodi pa je ravno narobe...«

(Kaj sem doživel v poletnih počitnicah.)

»... Kdor ne vpihne skrbno luči zvečer, ko gre spal, se zgodi lahko, da vslane zjutraj zadušeni, ali pa celo zgorjeni!«
(Previdnost je mali modrosti.)

V ROZICAH.

Blaž Nesreča je bil na gostiji v drugem nadstropju. Jedel je in pil, kar se je dalo. Ko se je odpravil domov, je težko vzdrževal ravnoležje. Najtežje je bilo priti po stopnicah doli.

Na sredi stopnic se je nasekam Blaž uslavil, se krčevilo prejel za držalo ter globoko zavzdihnil: »Salamensko je to nerodno, da je držalo samo ob eni strani stopnic. Saj vendar človek ni samo na eni strani pijan...«

PRED SPANJEM.

Katehel: »Kaj napravi vsak človek, preden gre spal? No, Tonček, kaj naredijo tvoja mama?«

Tonček: »Zobe denejo v umivalnik, lasje na mizo ter vzamejo metlo in čakajo na očeta...«

Oh, preljubi mir!

(Mario.)

V časopisih sem čital, obstojajo v Nemčiji ter v Franciji in drugod, zlasti v severnejših krajih društva, ki pospešujejo mir. Pa ne misli mirovni konferenci in društv narodov, tudi Wilsona ne, manj pa evropski mir, ki neprestano kali, oziroma stalno kalen, ker še nikd čisti ni bil. Jaz mislim vojsčaki se boré proti šumu, ropotih hrušču in tako dalje... Saj znano, da poluje po svetlu in ki bogalaš, ki z nikomur govori, ki hoče živeti v miru, sam vase polopljen. Sever tako mora samo bogalaš, ki imel priliko že poiskusi v na svetu. Kaj ne, trudnost prileže najbolj miru! To vem iz tega vzroka si želim tudi da bi me pustili vsi na miru, bi mogel uživati ljubi mir, dragoceni mir.

Pa kako bi človek danes živel v miru. Če drugi ne, nadleguje dolžnik, kajti kdaj danes človek, ki bi ne bil nikomur ničesar dolžan! Če drugega klofuto!

Jaz pa že sploh nimam miru. Pri vojaki sem. Komaj sladko zaspim, že me zbudi jutranja tromba in tedaj se dvigne lašum in trušč v spalnici, vojaški

Pozabljivo.

KROJAČ. »Torej gospoda danes ni doma? Pa mi je naročil, naj prav danes pridem.«

SLUGA. »Potem je moral že pozabiti na to... niti mi ni naročil, naj vas vržem po stopnicah...«

Janko: Kaj niste mislili?

Starec: Hotel sem samo, da bi se oddaljil od mene s svojim bobnom! Imam namreč zelo bolne živce.

Janko: Kaj imajo opraviti tu vaši živci? Tu gre za blaginjo države! Da, gospod, za blaginjo države! Ali ne veste? Če boben ne bobna, se ne more napasti sovražnika, se ga ne more zalezovati in pololčil. Torej, kdor ne more poslušati bobna, je sovražnik domovine. Kdor zapelje vojaškega novince, je zaveznik sovražnikov, vohun in zato mora biti obešen!

Starec: Obešen?

Janko: Da, gospod, obešen!

Starec: Dragi gospod nadnarednik, stvar se vzame lahko z dveh strani! Pogledajte na primer ta-le denar!

Janko: O, kadar govori mož na tak način, je stvar čisto drugačna! Sedaj nam, da ste naš prijatelj! Za sedaj ne govorimo več dalje o tej stvari. (Vzame

denar). Mladenič se bo znova začel vaditi. (Pije).

Starec: Gospod narednik, če bi mogel prositi, da ne bi niti danes, niti jutri in nikoli ne ...

Janko: Kako? Ne danes, ne jutri, nikoli ne?... To se pa kratko malo ne more zgoditi! Jaz dam svoje ukaze in naredbe ... in on se začne jutri lu-le vaditi! Če bo priden in pazljiv, bo po šestih tednih tako napredoval, da bo lahko tolkel samo nekoliko ur na dan!

Starec: Oh moj dragi, hrabri gospod narednik, ali se ne bi mogel vaditi pred svojim stanovanjem?

Janko: E saj se bo vendar! Saj je tu njegovo stanovanje! (Pokaže sobo).

Starec: Kaj? Kje? Tukaj?

Janko: Da v vaši hiši! Tu imate pisani ukaz: ... en častnik, en narednik, dvajset vojakov in en bobnar!

Starec: In vsi li bodo stanovali v moji hiši?

Janko: Da, dokler ne pride ukaz odhod!

Starec: In kdaj pride tisti ukaz?

Janko: O imamo še čas! Pred štiri meseci golovo ne!

Starec: Kaj ne, gospod narednik, se samo šalite?

Janko: Skušali bomo, da vam boben kar najmanj na polni! Gospod častnik potreboval samo osem krožnikov dan, gospod narednik, vaš gospodar, mislim tudi našel kako malenkost! (Pije).

Starec: Oh, vidim, vidim, da znate najti!

Janko: Vojaki imajo poleg itak svoje hrano! Samo prosim vas, da gledate dobro na kokoši! Lahko najmele tudi naš račun kaka dva čuvaja! Veste, vojski ljudi radi ... zažgo ... in ne bi videli rad ...

Starec: Oh sveta nebesa! To so le rej tisti sladki načrti za tako pručkzimol
(Dalje)

postelje škripljejo, blazine drsajo po fleh, bajonefi tolčejo ob puške, gaveli žvenkečejo, razdeljevalec grenke kave rožlja s svojim koflom in vpije kol ljubljanski raznaševalci časopisov: »Kafel Kafel Holal Kafel« Trudna telesa se zvija-jo po posteljah; segajo po »lazzinah« in požrtvovalni kolektar nosi kavo v »brande« (vojaške postelje). Kdo bo spal v takem hrušču. Prvo besedo, ki jo čuješ, prihaja iz ust zavidnega kaprola, ki piha od jeze, da ni postal kaporal maggiore, fiksa, ker mora plaziti okrog, medtem, ko gmajnarji lahko spe. To je šum, ki ti gre v možgane in zapusti tvoje telo šele pri petah!

Polem ves dan trombe, klici kaporalov, drsanje melet, ropot lesenih pušk — le kopit. Sijajne slike ... Trije gmajnarji pomefajo, komandira pa jim en kaporal, dva kaporal maggiorela, trije sergenti in štirje sergenti maggiori In kakšen hrušč ti delajo, vsak hoče več veljati!

Se pero, ki drsa po papirju me moli, kot bi rezal po samih možganih! Kam bi se dal, da bi našel urico, en meter ali vsaj firkelček sladkega, zlatega miru. Opoldne sem sam.

Zaprem vsa vrata vojaške pisarne, vzamem knjigo v roke in čitam. Ali glej ga vragal izpod mize se priplazi moj pianton (sluga-pisarne), kjer je pobiral papir in si pomazal vsa kolena s pljunki visokega častnika. V svoji nerodnosti mi prevrže stol! Oh! Zbežim na vrh!

Ze me sreča brivec in se začne spodtikati nad mojo brado: »Questa barba, troppo lunga è questa barba!« Vraga, kaj vidijo brivci same brade.

»Ah, si, si ... è lunga, ma però non è tanto lunga!...«

»Accidenti, lunghissima, lunghissima!«

Jaz ponovim še enkrat: »Dolga, da dolga, kaj hočemo raste ... raste ... kot vse sedaj spomladil!...«

Pa se vrhi okrog mene in se spravi na lase.

»O, che lunghi capelli... Ma sta sera non puoi uscire!...« (Oh, kako dolgi lasje! Nocoj vendar ne moreš iz vojašnice!)

»Mhm! Seveda!... Kaj hočeš, tako je, rastejo, rastejo, kot prava poganjajol!...«

»Ma come sei brutto così con quella ...!«

»Da, da, sem zelo grd, seveda, ali saj veš, imam doma svojo izvoljenko in vsak večer, predno odidem iz vojašnice molim oni del očenaša: »In ne vpelji nas v skušnjavo!« In dolgi lasje, kosmata brada ... ter zlati mir ...«

»Ah, mi rincresco, sei così bravo! (Ah, mi je žal, ko si tako dober ...!)

»O, saj vem, da sem, če ne drugače, lakral, ko mi požene brada in se raztravijo lasje ... Ampak človek, če bi vedel, da manjka še štiri dolge dni do cinquine (vojaška plača), me ne bi nadlegoval!« Sem si mislil na glas, toda po slovensko: »Cosa dici ... cosa dici?«

»Ah niente! Ho fatto una ... Ma ... hudič te vzemil!«

»Non capisco!... Non capisco!«

»E' lo stesso, sai!« (Je vseeno, veš!)

Počasi se odziblje in hvala Bogu, košček, droblinico miru sem našel.

Pa mi jo je pojedel lakoj sergente maggiore.

»Voi, che fatte li?... Andate in ufficio!«

(Vi, kaj delate tam? Pojdite v pisarno!) In zopet sem se presedel v pisarno, kamor padajo sence in so vsa okna zaprla. Je dobro za zdravje, ker smo v špitalu!

Razžalitev na razžalitev.

»Vi ste me razžalili. Evo, tu je moja vizitka.«
»Glej, glej... tudi vizitke ima ta tepec!...«

OD KONCA.

V Ameriki je srečal Ižanec svojega rojaka, ki je pravkar dospel preko morske luže. »Kaj ko pa je kaj doma?« vpraša ga Ižanec. — »E, slabo. Tri dni bi ti mogel pripovedovati novice«, odgovori novinec. — »No, pa povej!« — »Ali naj začnem od začetka ali od konca?« — »Od konca.« — »Dobro. Crknil ti je pes.« — »Kaj? Murče je crknil? Pa zakaj?« — »Prenažrl se je mesal!« — »Kakšnega mesa?« — »Konjskega. Crknili so ti konji.« — »He, a od česa so crknili, za vruga?« — »Pretegnili so se, ko so vozili vodol!« —

»Ali, za zlodja, čemu so vozili vodo?« — »Da so pogasili ogenj. Hiša ti je zgorela!« — »Kaj? Ali kdo, hudiča, mi je zažgal hišo?« — »Imeli so prehud ogenj, ko so pekli za pogrebščino.« — »Pogrebščino? Kdo je pa umrl v moji hiši?« — »Tvoj oče je umrl, Bog mu daj dobro!« — »Dostil! Dostil!« je zajavkal Ižanec. »Dostil za danes. Jutri pa lahko začneš še od začetka!«

ODPRAVLJENI SNUBEC.

»Torej, gospod profesor, mi nočete dati hčere za ženo?« — Profesor: »Ne!« — »In zakaj ne, če smem vprašati?« — Profesor: »Zato ne, ker se mi

zdi podobni listim latinskim glagolom, o katerih pravi slovnica, da imajo slabo preteklost, nepravilno sedanost in nobene prihodnosti!«

NAJRAJE OBOJE.

Trgovec svoji ženi: »Zaradi svetovne vojne sem tudi jaz na nič prišel. Rečem ti, da bom znanprej noč in dan delal, da pridemo zopet do prejšnjega blagostanja. Jaz ti naravnost obljubim, da boš čez deset let — ali milijonarka ali pa vdova.« — Žena: »Ali bi ne bilo mogoče, da bi se doseglo oboje obenem?«

V DOBI SOLSKIH

IZPRICEVAL.

»Kaj pa se zgodi doma, ko prineseš tako izpričevalo?« — »Nič. Le oče poslani rdeč od jeze, — mati zelena od strahu in jaz ves moder od palice.«

JE ZE PIJAN.

Oče in sinko sedita v gostilni, pa vpraša sinko: »Ata, povejte mi, kdaj je človek pijan!« Oče: »Kadar boš videl namesto onih dveh, ki sedita tam-le v kotu, štiri ljudi, lakral si pijan.«

Sinko: »Ata, saj sedi tam samo eden...«

KRIZA JE MINILA.

Gospa Evlalija je prišla v bolnico, da obišče svojega bolnega moža. Na hodniku je srečala zdravnika in ga vprašala: »Kako je z mojim možem, gospod zdravnik, ali je že izven krize?«

»Da, gospa, davi je umrl.«

ZAKONSKA TORTA.

(Recept).

Vzemi 50 g ljubezni in pol kg zvestobe, prilij nekaj solzic in mešaj. Čez četrt ure primešaj 1 žlico potrpežljivosti in 1 l prijaznosti. Da dobi torta bolj ši okus, zmelji 15-20 poljubčkov in potrosi. Daj torto še kadečo se na mizo.

TISKOVNA POMOTA.

Govornik je začel: Sočna kri naših junakov nas je osvobodila...

DOKTOR PRI IZPITU.

»Narišite nam torej električni motor!«

Mladi kandidat nariše v nekaj potezah zaboj in naznani, da je gotov.

»Kaj, to da je motor? Ali norite!«

»Zakaj? To je zaboj, ne? In v zaboju je motor, ki se ne vidi!« se je odrezal doktor in napravil izpit.

NA SODNIJI.

Sodnik: »Kaj vas je pa zdaj že spel pripeljalo sem?«

Obtoženec: »Orožniki, go spod!«

Ve potovanja po Španiskem.

A. Uzarski. — Prev. Karlo.

Nepreslano dokazujejo polovalni vodniki svojo neznošnjivost! Celo moj Murray, ki mi odpustim že radi tega, ker se je posvaril, mi je v tem oziru prizadel veliko jeze in truda. Trdil mi je, da je pri Sevilliji neki znani gospod Müller, nemški zdravnik, Placa Fernando št. 6.

Ko pa sem prišel tja, mi bil hudi Dr. Müller ne samo nikak Nemeč, saj se besedice nemškega ni znal, pač pa že sedem let v grobu! Ta slučaj me je spomnil na smešno zgodbičo, ki se je pripetila naši Marički, ki pa lukaj nima nobenega pomena... Našel sem potem seveda drugega, španskega zdravnika in on, no, če že tako želite, vam lahko povem isto smešno dogodbičo o naši Marički, čeprav tega prav rad ne storim! Kajli mi je prav lahko pripovedovali, ker gre tu za neko precej silno stvar. Vendar hočem storiti, kar mi je mogoče, in upam, da se mi bo tudi sedaj posrečilo stolčja ta trd oreh ter vam zgodbičo pripovedovali tako, nasmehljaje, da pa ne boste prav nič zardeli!

Namreč, to je bilo takrat, ko je Marička... ali, saj sem vam že omenil prej o njeni nesreči, o jezi moje matere in strahu mojega očeta.

»Se vedno upam«, je govorila mati »da se moli ona in mi vsi, čeprav njena znanost že nekaj časa sem... pa, saj sem vedela, da bo prišlo do tega! Ali vam nisem vedno pravila. Henrikova družba ni zanjo!... Jaz hočem, da gre takoj h kakemu zdravniku, da bom videla, pri čem da sem!« (Čudno, da je hotela vedeti moja mati, pri čem da je ona ko bi jo lahko zanimalo le, pri kom da je Marička!)

»Seveda, ne k Dr. Mazacu!«, sem pritrdil jaz...

Marička, v strašni sili in ker jo je moja mati nepreslano nagajala, se je vsedla v vlak ter se odpeljala, ker pa v Mali vasi ni bilo drugega zdravnika

kol Dr. Mazac, se je odpeljala v Irg Malo vasi!

»Dr. Mevysin: sprejemne in posvetovalne ure od 9 do 12 dopoldne, popoldne od 3 do 6« je stalo napisano na neki novi deski iz porcelana. Ker pa je bila Marička y Mali vasi slabo znana in je bila mala vas malo večja kol navadna mala vas ter ji je bil vsak zdravnik prav, da ji je le znal svetovati in pomagati, je možko pozvonila...

»Gospod doktor!« je rekla Marička jecljaje in že je imela žepno rulo na očeh. »gospa Müller me pošilja in misli... ali jaz ne morem verjeti in jaz upam...«

»Z mislili in verjeli se ne more ničesar storiti, pač pa dosli z upanjem, ali ljubezen...«

lo pa vem, da igra glavno ulogbo!... Toda to bom takoj videli...«

Ali gospod doktor Levysin je dokazal, da ima lahko tudi mladi mož krepko zavesti dolžnosti v sebi, kajti preiskal je temeljito Maričko in ji stavil nebroj zanjo tako silnih vprašanj. »No!« je rekel h koncu »draga gospodična, čisto natančno vam hudi jaz ne morem povedati; najboljšje je, če greste h kakemu zdravniku... kajli jaz, kaj hočete, sem le pravni doktor!«.....

IZ ZAKONSKIH NEBES.

Med možem in ženo je konferenca ženskega značaja.

Ona: »Misliš, da mi bo lahko obdržali besedo?«

On: »Malenkost... Ali ležko li jo bo vzel!«

Dober odgovor.

»Kaj ne, gospodična. Jaz sem tanek kakor mlada jelka.«
»Da... in pa vedno zelen...«

KDO JE VEČKRAT SIT.

Ona (njemu, ki se primaje pijan iz gostilne): Nikoli že nisi le pijače sit!

On: Oj, večkrat kol ti!

SAMA V RČNOSTI.

Gospod v družbi: »Treba je varčevati v teh težkih časih. Moja žena na pr.: napravi iz moje stajce drugo za mojega

najstarejšega sina. Ko je temu premlajhna, jo dobi drugi sin, za njim tretji in četrti in še peti! Ko je hudi temu preozka, napravi žena iz nje zame robec, ki ga dobi za menoj prvi sin, za njim drugi in tako do zadnjega. Tako se s pridom uporabi vsaka reč!«

DVOUMNO.

Jože: »Ti Ivo, danes se z enim mojih prijateljev družbi, ki zna pisati, brati ne.«

Ivo: »Nemogoče! Saj če pisati, mora brati vendar znati.«

Jože: »Seveda, mogoče pa le!«

Ivo: »Ali kako? Kvečje če je slep, potem pa pisati ne more.«

Jože: »Ampak Ivo, kdo ti pravi, da on ne zna. Ne brati, ki se v slobo ne hoti, zna. Razumeš!«

BAHAČI.

Predstavljanje: »Ovo večkrat milijonar!«

»Strembeli, navadni ljarderi!«

NA POSTAJ.

»Mi boste pisala?«

»Da!«

»Ali se boste vrnila?«

»Da!«

»Brez vašega moža?«

»Da!«

»Kdaj?«

»Ko bom vdova.«

RADOVEDNA GOSPA.

Neka gospa vpraša vojaka strožo.

»Vojak, ali je to puška, nese na daleč?«

»Seveda... prav la!« odgovori vojak »že več kol frijo nosim, pa la sakra...« »ca postoj« neče od nikoder prida bi me zamenjal!«

SEVEDA, POTEM PA JAVAJEL.

»Koga želite?«

»Gospoda poročnika!«

»Kaj hočete od njega!«

»Gre za nek dolg!«

»O, je odpoloval na vojašvaje!«

(nadaljuje) »... ki sem mu mislil plačati!«

»Pa se je že danes zjutrnj vrnil. Ga pokličem takoj!«

ZA REKRUTE PRIPOROČLIVO.

Podčastnik: »Kaj je najboljšje sredstvo za čistiti puško?«

Vojaški novinec: »Ne umazali jo!«

KAKO NE.

V vojašnici kavalarije.

I. vojak: »Kako je črn konj?«

II. vojak: »Kako bi ne bil, je arabski!«

KAKO JE BIL POVISAN.

»Kaj so te vprašali pri izpiti ko so te povišali za kaporal?«

»Oh, čisto neko malenkost. Na koliko delov se deli puška in odgovoril sem, da na tri!«

»Kako... in so te povišali?«

»Seveda... drugi so rekli da se deli samo na dva delala!«

ale diece sono andato e giocato sono venuti asqu quella e poi e scritto conti!

Febbraio 13.

E poi e venuto a scuola e scritto i o compili. Quando e venuto a casa e mangiato. Poi e andato prendere i lengni con Lateo e giocato. Sono venuti noviçi e sono andati bomboni e scritto conti e mangiato e andato dormir.

9 sono alzato andato a chiesa. Alli dieci andato giocare per bambini. Poi mangiato broda.

Tutto bagnato e son falo gridare. La maestra son delo che

non fero conti. Quattro ore son andato a casa.

Oggi sono venuto a casa sono ricevuto confeli e poi sono pranzato pranzo e poi sono scritto diario.

Ogi sono venuto a casa come giocato sono la vardo che è venuta. Notte sono verita. Febbrajo questi giorni era fredo e poi venuta neve per la strada e fangne metà quola porljamo.

E ogi sono venuta ascola e sono falo Larepa respi... allo ma sono andata acazza e a scrive. O fatto diario.

IZ FLORENCE.

Najlepše pozdrave in veselje Velikonočnega praznika, želimo veseli slovenski fantje, ki služimo daleč od svojih dragih pri 19. poljskem topniškem polku v Florenci, vsem našim dobrim matičam in očetom, bratom in sestram, našim vrlim dekletam in vsaj naši lepi primorski zemlji a našim dragim prijateljem in vsakomur, ki bratki zdravje:

Dnevi in meseci bežijo in letnik 1905 pohorijo, sedaj pa so bliža nam cilj in to nam je — mesec april. Krasna naša florentinska ni prazna, kakor kdo bi mislil, so puške, so sablje, bajoneti in kanoni, skladišča polna so nam makaroni in konjev, mul vam tudi ne manjka, zato pa pašte nikdar ne zmanjka. Le prihi letnik 1906, kako težko te čakamo, Galetje imaj pečene, že morda dvajset let! Čevlje nove parejene da ekselciraj — boš po let: Ko semkaj boš prišel, dve novi obleki boš prejel, na trdi brandi bodeš spal, o svojih dragih premišljeval. Boš zjutraj zgodaj vstajal, na piazza d'armi zahajal, a kaporal ti bo tako prijazen, da tudi hrbet ne bo prazen. In dosti drugih še reči, ki čudne res so te stvari, molčati a poslušati vse, ker drugače še slabši bo za te. Nisi hotel poslušati ne očeta, matere, zdaj boš moral ubogati vse kaporale in frajtarje.

Garzaroli Elo, Postojna; Sturm Franc, Livek; Vihar Jožef, Studeno pri Postojni; Srebotnjak Rado, Lokev pri Divači; Križmančič Srečko, Bazovica; Simič Marjo, Trstenik pri Trstu; Rebec Štefan, Parje, na Pivki; Vidmar Štefan, Otlica; Gerbac Mate, Lanišče; Baycon Karlo, Osek; Komel Jožef, Kromberg; Nemeč Ludovik, Bilje; Zele Franc, Drskovče na Pivki; Dubrari Dušan, Rukavas; Franc Koren, Ladri; Markič Rafael, Potravno; Kavčič Andrej, Dornberg; Šuligoj Albin, Slap ob Idriji; Boltar Roman, Solkan; Ohersnel Ludvik, Lokev pri Divači; Prinčič Andrej, Čerovo; Ivančič Martin, Deskle; Butolo Franc, Zalog pri Postojni; Svab Franc, Komen; Muzič Izidor, Medjana; Spacapan Izidor, Ozeljani; Mačovec Leopold, Budanje; Kodele Jože, Budanje; Žvanut Jože, Lozice; Batič Anton, Sempas; Kariž Franc, Merče pri Divači; Suša Stanko, Dolenjavo; Skvor Rudolf, Breginj; Tomšič Jože, Knežak; Peric August, Medjavo; Klančič Franc, Miren; Šuka Rafael, Sv. Jakob — Trst; Terčon Edvard, Klanc pri Komnu; Leban Franc, Čadrg pri Tolminu; Ipavec Franc, Gozd pri Vipavi; Gulič Anton, Kopriva; Kravos Franc, Dobravlje; Kogoj Anton, Lokavec; Berlot Anton, Leypa pri Kanalu; Jejič Dušan, Luino.

POREDNI JURČEK.

Mama: »Jurček, danes si bil poreden! Atu bom povedal!»

Jurček: »Oh, li si pa res prava ženska. Ne moreš zamolčati, prav nič!»

V kuhinji.

»Ali ste imela sinoči obisk, Pepca?»

»Da, Moja teta me je obiskala?»

»Če vas še enkrat obišče, povejte ji, da je svojo pipo tu pozabila.«

POPLAČANA POTRPEŽLJIVOST.

Nek general je obedoval vsako nedeljo v hiši mladega slikarja ter se navadil pripovedovati vedno, ko je prišlo na mizo sadje, svoj vojaški umik čez reko Berezino.

Povabljenca so se pritoževali in poslajali nervozni, toda umetnik je izpolnjeval svojo dolžnost kot goslitelj ter potrpežljivo in s prijaznim nasmehom poslušal že tolikokrat pripovedovani vojni doživljaj.

Nekega večera meseca februarja je zadela generala kap in kmalu nato je umrl.

Nekoliko dni zatem je bil poklican slikar k notarju, ki je odprl generalov testament.

Kako se je začudil ta, ko je slišal:

»Zapuščam slikarju, N. N., kot v zahvalo, ker je bil tako prijazen, da me je marljivo po-

slušal 103, kako sem prišel v Napoleonovem pohodu proti Rusiji čez reko Berezino, vsoto L. 10.300, oziroma 100 lir za vsakokratno poslušanje slavnega pohoda.«

ALI SE NE SME SAMO MISLITI.

Vojak: »Kaporal, kaj bi naredil, če bi ti rekel »osel?«

Kaporal: »Tako bi te vrget v ječo!«

Vojak: »Kaj pa, če bi si samo mislil!«

Kaporal: »Kaj me briga, kaj ti misliš!«

Vojak: »No vidiš, kaporal, mislil sem si!«

SE OPIRA NA NARODNI PREGOVOR.

»In vi se ne ženirate, me dvakrat z isto stvarjo nalogati?!«

Ne, saj veste: »Kdor se enkrat laže, se mu ne verjame več!«

ITA MPA SPIELA.

rita: Bug dei, Spielcal

piela: A, Bug dei, nol

piela: Oj, sliš, kam pa ka

piela: Griem pabaral za la flanc, čeh buo mač u-

rita: Sliš, se jeh jemam še mala ljuh lahna dām, se h še jest le lku dabila.

piela: Oh, dej mih le, se če dabra lietne, li jeh bom žie

la.

rita: No, pa pslima tele flance na mist — mpa marima se ki drugja.

piela: Lej, jest sn pa kaj radna, kadej buo uzicu tute — u listmu klancu je pa na čudna rič, nkokr nejčeje nejnet (nehal).

rita: Čakaj, de pride spiet radn kraje, palle buo šele na, boš le vidla.

piela: Oj, a jeh nejč ris le radn kraje lrika v listmu cu.

rita: Ti, ka bereš cajtne, je dila bajde lista, viš kli- Straža.

piela: Ja, se sn slišala, de je t'lu u urad prabi, de je ba-

rita: Ja pa je balihna le, ... (žie viš, ki čem reč).

piela: Viš ki, jest b bla pa a, de bse fila še z mana znesi, ka pravje, kešna de odr je jezna.

rita: Čakaj, se se buo žie slaba.

piela: Ja pa jest ji bom za- bla prav na lipa puolka.

rita: O bejn, dasi je lega, ma nmala še za ndrugi krafi.

piela: Sej ris.

rita: Pa z Bugam mpa neč prav abednmu.

rita: Neč se na buj. Z Bu-

PRIMEREK.

akšno italijanščino bodo li naši mali jezikoslovci po h šolah, navajamo tu iz kih zvezkov naših malčkov. a data 3 febbraio questi cata piove come al calo e ata asguola come e venu- squola e fata abjar poi e to canfi di scritti di scritur

Pravijo.

Pravijo v Studencu, da je J. veliko pel in nikoli pel, veliko igral in nikdar igral. Božji in naravni zakon mu pretista s šestimi križi, radi tega naj več ne spletkari, ter pusti prednost dobremu in nadebudnemu pevskemu naraščanju. V nasprotnem slučaju se mu kaj lahko pripeti, kakor pri oni generalni vaji v Ljubljani — ker so mu rekli — plevela pa nepotrebuje mo!

Pravijo v marib. gledališču, da je kapelnik H. iznašel nov način taktiranja z električno lučjo. Pravi, da se pri tem dosti manj utruji.

Pravijo istotam, da je uprava gledališča zopet dovolila moškemu in ženskem zboru sedeže na balkonu, zato se isti »Čuku« iskreno zahvaljuje, ker je opomnil upravo na privilegije zbora v prejšnjih sezonah.

Pravijo istotam, da so 7. febr. t. l. gostovali štirje »mladi« iz Ljubljane in sicer so imeli nastopa pod imenom »Prelom«. Seveda so ti štirje »mladi« »prelom« »polomili«, a kritika je »polom« zopet »prelomila«. Za drugič jim želimo več uspeha.

Pravijo v Sestlanu, da so ustanovili društvo »Metla«, da bodo pometali hiše.

Pravijo ravno tam, da imajo članice »metle za mesti.

Pravijo ravno tam, da je predsednica društva »Metla« kazala na pust fantom svoja dražestna kolena; kdor ne verjame naj vpraša Čuka, ker on vse vidi in vse ve, kazat fantom kolena se ne sme.

Pravijo, da Erzelskim fantom otekajo srca, zaradi prihajajočih snubačev v vas!

Pravijo, da Gigi iz Rozentala ne gleda na lepoto deklet, temveč na kos osebe.

Pravijo, da š... iz Sužida se povsod dekletom uklanja, ali one se ga zelo izogibajo, ker ga nobena ne mara, zato je zelo užaljen.

Pravijo, da je ravno isti fant zelo ponosen nase, da vse zna in ve in zraven še slovensčino govori, pa Čuk dobro ve, da nič ne zna.

Pravijo, da punce iz Sužida koštro nov ne marajo, zato so pa zelo užaljene, ker se jim pa drugi fantje bolj dopadajo.

Pravijo, da se dobi v Sužidu fantič poln razstresenih nad, plava noč in dan s svojimi perutmi krog odprtih okenc. Ko bi bil zmožen, bi spravil vse sužiška krilca pod mršave peruti. Saj fant ima malo napak, glavna je ta, da se je podal razuzdani družbi.

Pravijo, da je prišlo neko dekle zato iz Trsta, ker so jo boleli zobje, ali bolj umevno je, da je prišla zato, da vidi še enkrat škrbega ljubljence, dopade mu zato, ker ima samo dva zoba in pol kakor ona.

Pravijo, da so pri Bujah na Krasu dve mladoletni gospici, ki se zelo zanimajo za nekatere študente! Čuk jih dobro ogleduje in se jim tudi posmehuje.

Pravijo. Odkar zahaja Čuk v Koseze, je nastal velik nemir, B... in F... se celo na ples bojijo priti, ker jim je M. obljubila, da jim bo tako naredila, da bodo nage plesale. — V Kosezah ima stric Č... toliko dopisov, da si je našel uradnico J... katera uraduje brez plačno, mora pa vsak dan dvakrat v Bistrico; za novoletno darilo ji je obljudil, da ji prinese Čuk staro pratiko, J... za s svojim privihnjem nosom rada povoha na Zemon in Bukovico. Čukec pa v kolonci pod zvonikom čepi, vse vidi in sliši, kar se pri ž... godi.

Pravijo, da je gdč. J... v Zg. Domžalah obolela na snu, ker ji je fantič nezvest. Če bi jo Čuk videl, bi mu prišlo slabo.

Pravijo, da je ista jako zavezana na enega fanta, da si odloči ta kraj.

Pravijo, da na Gradišču tik pod hribom hišica stoji, v hiši pa prebiva jezična deklica. V poznih večernih urah pod murvo sedi in fante pričakuje, da kakšnega vlovi, če pa nobenega ne vjame, se kremžasto drži.

Pravijo štiri gospodične na Erzelsju, da ni dovolj zabave doma, da jo morajo uživati tudi v Tomaju.

Pravijo, da ustanovijo na Koritnici društvo za žvižganje; kdor ima količkaj piska, naj se zglašuje, naj si bo star ali mlad, do konca marca.

Pravijo, da se je v Hudujužni odprlo novo najmodernejšo zdravilišče (sanatorij) za vse bolne zadržuje in posojilnice v Julijski Benečiji. Opremljeno je z vsemi kirurški metodami, žavbami in flajštri zoper razne bivače in bodoče bolezni kakor hitra sušica, počasna onemoglost; zoper hude madrone v računovodstvu, zoper pomanjkanje krvi v nadzorovalnih žilah, zoper zlodjeve krče v denarnem zaledju, zoper nalezljivi tifus pokritih špekulantov, zoper srčne bolečine pri goljujivi napetosti, zoper močnikove otekline pri največjih dohčkarjih, zoper bruhanje našmiranih deležev, zoper krvavo grižo po zborovanjih, zoper hudo sapo pri večnem deficitu, zoper oslovski kašelj potrežljivih odbornikov, zoper odebelele trebuhe kmečkih krvošesaleev, zoper ženske bolezni vsled utrujenosti pri sleparskem sodelovanju, zoper vnetje nabiksane izobrazbe, zoper ozebljeno prosveto, zoper garje na hinavskih jeziki, zoper strup organiziranih taktov, zoper srčno kap vsled prevelike poštenosti, zoper kurja očesa na dolgih prstih velekrščanskih organizatorjev, zoper njihov slepič, zoper možganski prisad itd. Vodja tega kološalnega zavoda stanuje v pritličju v matafirski ulici. Njegov asistent pa se je preselil v drugo nadstropje baške doline. Odprl je lastno najkulantnejšo, najvzornejšo; čez vse hribe in doline priporočljivo lekarno, z imenom pri »novi zvitorepki«.

Pravijo v mariborskem gledališču, da se A. Poljakova, ki je priredila 17. t.-m. koncert, ni znala držati točnosti, ker je morala publika čakati na začetek cele pol ure, to pa najbrž radi tega, ker je bilo za slavno operno pevko ob 8. uri še premalo publike.

Pravijo mariborski gledališki igralci, da je publika, ki je bila na gori omenjenem koncertu, z velikim navdušenjem ploskala operni pevki. Domači igralci so se zgražali nad takim postopanjem, ker se pri predstavah, kjer sami sodelujejo vse premalo ploska, čeravno zaslužijo veliko več priznanja, kakor skozi nos pevajoča operna pevka.

Pravijo isti, da se je na koncertu pelo v raznih jezikih, celo v nemškem, medtem ko slovenske pesmi nismo slišali nobene in publika je ploskala. Radovedni smo, kaj bi naredila, če bi kateri domačinov priredil koncert v raznih jezikih.

Pravijo v Dolini, da se je tista gospodična zelo jezila, ker je Čuk rekel, da je ženica. Čuk pa pravi, da ni res in je to le tiskovna pomota, usodepolna seveda. Tiskarski škrat je napravil tudi iz kredita kartel. Naj torej blagovoli oprostiti te ne ljube napake. In vesele praznike. Čuk!

Pravijo gori tudi in uganjujejo, katera je tista, ki jo bo Čuk »kavnila«. Pa je niso pogruntali. Tista že ni prava, ki jo mislijo, pa je!

Pravijo pod bezgovim grmom v Postojni, da se je neko dekle strastno zaljubilo v svoj južni ideal. A prevara je bila zelo velika in sedaj so le britki spomini na preteklost, ki stavijo le temne sence na pot prihodnosti.

Pravijo v Črnem vrhu, da fantovski »sata«, je še vedno tako ponosen na svoje sinove, to pa zaradi tega, ker so pristopili k pevskemu društvu!

Pravijo v Črnem vrhu, da je letos tako huda zima, da nekatere fante tako mrzi, da morejo biti vedno doma.

Pravijo istotam, da je bil letos pust zelo neumen, to pa zaradi tega, ker se je zaljubil v neko na pol nago gospodično.

NA CESTI.

Nadležnež: »Oh! Glej, glej. Vi ste pa čisto podoben nekemu gospodu, ki sem ga poznal!«

Gospod: »In vi ste do pičice podoben listemu, ki ga jaz nisem poznal nikdar in si ljudi ne želim, da bi ga poznal!«

NOBENA SI NI MISLILA KAJ TAKEGA.

Gospa: »Kako, Marja? Vi se boste poročila? Ne, kaj takega pa nisem mislila!«

Služkinja: »Jaz tudi ne, gospa! Vaš gospod sin me je prosil za roko ravno danes zjutraj!«

KAJ JE NAJBOLJ DOLGOČASNO NA SVETU.

Ona možu, ki leži poleg nje zleknjen na travi in gleda v oblake: »Kaj je najbolj dolgočasno na svetu?«

On: »Oh, nebo, kadar je pokrito z zvezdami!«

Ona: »Oh! Ta je pa lep!«

On: »Zato, ker, kadar se prikažejo, pospe vsil!«

GOSPOD BRZE CAV. KNOF

Gospod Brze cav. Knof, fabrikant čopa, je zelo velik skopuh. Ker se pa ljudi skopuhi včasih užejajo, začeli ljudi on sprehajajoč se s svojim prijateljem po ulici, strahovito žejo. Po dolgem premišljevanju in cincanju se odloči in stopi v bar. Za njim tudi prijatelj. Gospod Brze cavalir Knof slisne zobe in skoro sikne svojemu prijatelju:

»Dragi moj, jaz bom vzel kako stvar: če hočeš vzeti tudi kaj ti...«

»Da, tudi jaz« je odvrnil prijatelj.

»No dobro...« je rekel Brze cav. Knof... »jaz vzamem od tebe slovo, in ti lahko vzameš kar hočeš!«

Ko je to rekel, je gospod Brze cav. Knof zbežal iz bara in se zatekel v nekega drugega, ker žejen je še vedno bil.

MED PRIJATELJI.

»Veš, šesta popoldne je najlepši del dneva zame!«

»Ali spiš?«

»Ne jaz, pač pa moja žena!«

IMA ŽE DOVOLJ.

Sodnik: »Ali kako, da nisi pobrali denarja, ki se je nahajal zraven ukradenega perila?«

Obloženec: »Oh, prosim vas, gospod sodnik, ne govorite o tem. Saj je že zados moja žena kričala radi legala?«

... OH, NE TAKO, ČE BI NE

Sodnik: »Vaš poklic?«

Tal: »Pravijo, da sem lal!«

Sodnik: »Slab poklic... dragi!«

Tal: »Oh, vejo, ne ravno tako, gospod sodnik, bi že šlo samo če ne bi bilo karabinerjev!«

MANA.

»Jakob Klobasa je vzel svoj klobuk, slovo, samokres iz žepa in sebi življenje.«

POPOLNOMA VARNO KALOŽEN DENAR V JUGOSLAVIJI

Ljubljanska posojilnica

R. N. S. O. K.

v neovpreurejenih prostorih

v Ljubljani

Mestni trg, številka 6

sprejema vloge na hranilne knjižice in tekoči račun, jih obrestuje po 5%

ter jih izplačuje takoj brez odpovedi in brez odbitka.

Večje hranilne vloge z odgovornim rokom obrestuje tudi višje po dogovoru.

Raznih najfinejših likerjev:

Moškati pasli, maršala, Turinski vermouth, Vermouth bel, Cipro, Malaga vino, punch, rum, žganje, razni sirupi.

Specijaliteta: Krema maršala, Jajčna maršala, Jajčni konjak.

Žganjarna

JOSIP SALFATI

GORICA, Trg Sv. Antona 7

Manufakturo, perilo, izdelane oblike po cenah brez konkurence kupite pri dobroznani

Bratje Mose

Via Rastello 7 - GORICA - Via Rastello 7